

Tuli sitten vappu. Ensimmäinen suuren tuhon jälkeen, Polisin läsnäollessa emme julkisissa kokouksissa uskaltaneet sen viettämistä millään tavoin suunnitella, mutta salaisesti, keskenämme päätimme yksittäin, kaksittain ja pienissä ryhmissä "marssia" Korkoojan veljeshaudalle, aatteen uhreja kunnioittamaan. Sain tehtäväkseen kirjoittaa ja lausua runon, toiset laulaisivat aatteellisia lauluja. Olin äärimmäisen kiihottuneessa mielentilassa astuessani keskelle veljeshautojen, vielä raivaamatonta, hiekaista alaa, yleisön eteen, josta vastaan loisti konstaapeli Vesmanin jäykkä, kylmä katse. Silloin tunsin aidoan kerran elämässäni, että aatteen vuoksi voi vaikka kuolla. Tunsin kuinka monet noista hiekan alla makaajista olivat kokeneet juuri samanlaista uljasta pelottomuutta kuollessaan. Lausuin runoni sydämen kyllyydestä loppuun asti, vaikka toverini yrittivät sitä merkin annoillaa keskeyttää. He pelkäsivät puolestani. - Mutta mitään ei tapahtunut. Rauhassa saimme poistua haudoilta. - Olen myöhemmin runosta tehnyt moniaki versioita, mutta sain äskettäin käsiini alkuperäisen. Siitä joku säe näytöksi:

Taas on vappu, kevättuuli tuoksuu, viestin tuo,
pilvet harmaat taivahalta harvenee, aurinkoisen armuan paistaa suo.

Muistot katkerat ja karvaat heräjä, kun aatos viimevuoden vappuun enäättää

— — —
Oli vappu, hurjimmillaaⁿ riehui kosto vallan valkoisen,
tuhansittain työläiskansaa veriin vaipui uhriks sen:

— — —
Taas on vappu, uusi vappu, uusi myös on innoitus,
vaikka sadon tuomi korjas, kukoistaa taas touko uus!

— — —
Paistaos siis kevätpäivä, lääkitse jo haavat nuo,
jotka katkerina jäivät, vuos kun veljein hurmevuo.
Elo uuden työhön jälleen rinta rinnan käykäämme,
Väistyy kerran suurten mahti. Vappujuhlaa vietämme.